

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Phaedri Avgusti Liberti Fabvlarvm Aesopiarvm Libri V.

Phaedrus

Rintelii, MDCCXXXVIII

VD18 13044567

Fab. XI. Asinus et Leo venantes.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17134

adeo securus mea mala ludere modo poteras,
iam simili fato tuam ipse calamitatem deploras.

F A B. X.

Lupus et Vulpes, iudice Simio.

Quicumque turpi fraude semel innotuit,
Etiam si verum dicit, amittit fidem.
Hoc attestatur brevis Aesopi fabula.

Lupus arguebat Vulpem furti crimine :
Negabat illa, se esse culpae proximam.
Tunc iudex inter illos sedit simius.
Vterque causam cum perorassent suam :
Dixisse fertur Simius sententiam :
Tu non videris perdidisse, quod petis ;
Te credo furripuisse, quod pulchre negas. 10

Ex consuetudine fama.

Si quis fraudibus atque mendaciis gaudere
creditur : fidem ille etiam amittit, si quando
verum dicit. Hoc brevis demonstrat Aesopi
fabula. Lupus furti accusabat vulpem. Haec
contra negabat, furtum a se commissum, aut
villo modo fieri posse tanti criminis reum. Iu-
dicem ergo constituunt simium, suamque co-
ram illo scite perorat vterque causam. Quo
facto, simius hanc dixit sententiam. Te, lupe,
nunquam credo, perdidisse, quod petis : et tu,
vulpecula, omnino mihi videris furripuisse,
quod multis verbis ambitiose negas.

F A B. XI.

Asinus et Leo venantes.

Virtutis expers, verbis iactans gloriam,
Ignotos fallit, notis est derisui.

Ve-

Venari, Afello comite, cum vellet Leo:
 Contexit illum frutice, et admonuit simul,
 Ut infueta voce terreret feras,
 Fugientes ipse exciperet. Hic auritulus
 Clamorem subito totis tollit viribus,
 Nouoque turbat bestias miraculo.
 Quae dum pauentes exitus notos petunt,
 Leonis affliguntur horrendo impetu. 10
 Qui postquam caede fessus est, Asinum euocat,
 Iubetque vocem premere: tunc ille insolens,
 Qualis videtur opera tibi vocis meae?
 Insignis, inquit, sic, vt nisi nossem tuum
 Animum genusque, simili fugissem metu. 15

Opinio fallit.

Qui sine virtute virtutis iactat gloriam, fallit
 quidem alios, sed luditur ab illis, quibus inno-
 tuit. Cum leone vecors et languidus cum vel-
 let aliquando venari asinus: lassum animal
 occulit fruticum latebris, et incondito clamo-
 re feras terrere iussit: vt ipse facilius fugientes
 capere posset. Afellus, arborum bene tectus
 ramis, intempestiuum totis viribus edit sonum,
 ac nouo miraculo bestias siluae turbat, quae tre-
 mentes ac perterritae, dum euadere conantur,
 in vngues incidunt inuicti leonis. Hic tan-
 dem caede fessus asinum euocat, suamque iu-
 bet premere vocem. At ille insolens, haecine,
 inquit, praestans et iucunda tibi vocis fuit o-
 pera? Sic sane, leo respondet, vt, nisi animus
 genusque tuum ante mihi fuisset cognitum,
 mihi met ipsi terrorem iniicere potuisses.

FAB.

F A B. XII.

Ceruus ad fontem.

Laudatis vtiliora, quae contemferis,
Saepe inueniri, haec exerit narratio.

Ad fontem Ceruus, cum bibisset, restitit,
Et in liquore vidit effigiem suam.

Ibi dum ramosa mirans laudat cornua,
Crurumque nimiam tenuitatem vituperat:

Venantum subito vocibus conterritus,
Per campum fugere coepit, et cursu leui

Canes elusit. Silua tum excipit ferum,

In qua, retentis impeditus cornibus,

Lacerari coepit morsibus saeuis canum.

Tunc moriens vocem hanc edidisse dicitur:

O me infelicem! qui nunc demum intelligo,

Vt illa mihi profuerint, quae despexeram,

Et quae laudaram, quantum luctus habuerint.

Nimum ne crede colori.

Haec fabula docet, vsum illis rebus saepe inesse maiorem, quas contemferis, quam quae summis elatae fuerint laudibus. Ceruus, cum bibisset, ad fontem restitit, suamque effigiem in liquore, velut in speculo, repraesentatam vidit. Tum sua miratur et laudat ramosa cornua; nimiam contra despicit atque deplorat tenuitatem crurum. Mox venatorum clamore perterritus coepit fugere per campum, ac celeri cursu ab insultibus canum in siluam se recepit: cornubus autem, quod arborum saepius implicerentur ramis, impeditus saeuis canum morsibus laceratur. In agone ita fertur sua fata de-

plo-